

nam ei võind naero piddada, et küll kurb luggo olli, mis ta näggi. „Tulle Zuhhan, lähme siit paigast ärra, meie same siin wimalis tüllisse. Las' se kõrrend seia jääda, saaksime agga isse heaga tüllist lahti.“ Zuhhani silmad ollid häbbi täis, siiski aitas ta hobbose, mis Kustas ostnud, ette panna, ja istus Kustase kõrwa wantre peäle.

Teiseil päwal ulkusid möllemad wennad möda liina ja allewid, kas eht omma hobbosid nähha saaks, mis, kuidas Zuhhan liinitas, olla ärra warastud. Kustas läks ka liina turrule, ja wata! temma wanna wõil ruun olli Kaduse ees linnu. Teggemist olli poistel küll, enne kui ruuna kätte said; sest kes wõis neid uskuda, et se nende hobbone olli. Kustas ei jäänud nüüd enam liina, waid pöras, ni paljo kui ta Zuhhan tedda pallus, tätko otsida, kogo pole. Te peäl tunnistas Zuhhan leil omma süüd wennale ülles, ja pallus tedda, isfale sest mitte nimmetada. Agga wend ei olnud sellega mitte rahhul, sest isfa piddi otsast otsani leil teadma.

„Kui sa isfale mo peäle laebad, siis sa põlle mitte minno wend.“

„Ei ma laeba ühtegi; selleta isse wannemattele ärra, luddas sa ollid elsinud, ja pallu andeks.“

„Mitte nenda. Issa usjub küll, kui meie ühest sunst feddasamma rägime.“

„„Ustugo eht mitte, walle on ifka walle, ja ei

lõlba mitte ristiinnimessele. Kas fedda isfa ja emma sind on õppetand? Sa kui se wimalis siiski üllestõuseb, olleme möllemad süallused, ja peame ennast häbbenema wannematte silmi wadates.“

Nenda jäggelesid wennad, jenni laua kui koto said. Issa, emma ja bed tullid wärrawas wasta, temehhi terretama. Issa küssis warsti: noh! kus so täl on Zuhhan? mis teie tätko ärra wahhetasite? Zuhhan olli warsti walmis waltetama, agga Kustas kelas tedda, ja selletas isfale ärra, mis luggo tätkuga süündinud. Wanna mehhe meel sai wägga nulrats, mitte et täl laddund, waid enam felle ülle, et ta uorem poeg waltet rätis. Ta ei lausund sel õhtul enam ei musta egga walged kummagi poia wasto, ja ei läinud ta uut hobboft watama. Teisel hommikul lutsus ta poiad omma lambri, maenitfes möllemaid, eddespiddi waltet wihtada ja töt armastada. Gustafelle ütles ta: sinna ollid teinud mis ühhe poia ja wenna koghus on, agga Zuhhan on ennast teotand, enneselle häbbi, minnule ja emmale kurwa meelt teinud. Minna ollesin sinnule leil süddamest andeks annud, kui sa töt ollesid tunnistanud; agga nüüd pead sa omma süi eest wastama. Se noor täl, mis sinno süi läbbi ärra warrastadi, ollin ma sinnule kaswatand, nüüd on ta läinud. Agga Kustase pärralt on se teine, mis kogo jäi ja tallis seisab. Olle siis nüüd jallamees; minne ja parranda meelt!